

BRIEF INFORMATION ABOUT THE THESES/PROJECTS

Student's Name	Hande Özyıldırım
University	İstanbul Bilgi University
Graduate Program	MA in (Clinical) Psychology
Entry Year to the Program	2005
Graduation Year	2008
Master's Thesis or Project	Project
Title of the Thesis/Project	Playfulness in adult psychotherapy
Advisor's Name	Dr. Zeynep Çatay ; Asst. Prof. Murat Paker
Total Number of Pages	81+2 (appendices)
Total Number of References	31
Abstract	<p>This project aims to explore the uses of playfulness in psychotherapy from therapists' and patients' perspectives, to understand its functions and pitfalls, to emphasize how playfulness can enhance self-discovery and therapeutic change. It intends to put forward a better understanding of playfulness as an intrapsychic and relational human phenomenon. The participants of the study were seven psychotherapists working with adults in private practice and six psychotherapy patients. Open interviews sought to explore how playfulness took place in their psychotherapy experiences, what its functions were and how it impacted the therapeutic relationship and change. Findings revealed that playfulness is an important asset in therapy in opening more room for the patient's fantasy world, enhancing the capacity to play and spontaneity, creating new ways of relating, opening gates to work more on reality, and facilitating therapeutic change. There may be certain dangers and pitfalls in the use of playfulness: 1) patients can use playfulness in defensive and manipulative ways; 2) they may act out their aggression through playfulness; or 3) they may use playfulness to prevent their true and deep feelings from surfacing. Therapist's playfulness may also be risky if the patient perceives it as provocative or seductive while the patient worries about keeping the safe boundaries of the therapy.</p>
Tezin/Projenin Başlığı	Yetişkin Psikoterapisinde Oyunculuk
Türkçe Özet	<p>Bu proje; terapist ve hastaların bakış açılarına göre, psikoterapi sürecinde ve ilişkisinde oyunculüğün türlerini, işlevlerini ve yaratabileceği güçlükleri araştırmayı hedeflemiştir. Yetişkinlikte oyun ve oyunculüğün, insanın hem ilişkisel hem içsel süreçler bağlamında; kendini keşfetme ve değişim sürecini nasıl desteklediğini vurgulamayı amaçlamıştır. Çalışmanın katılımcıları yetişkinlerle çalışan 7 uzman klinik psikolog ve uzun dönemli psikoterapi alan 6 kişidir. Katılımcılarla açık uçlu sorularla görüşmeler yapılarak; oyun ve oyunculüğün terapilerinde nasıl ortaya çıktığı; işlevleri; terapötik süreç ve değişim üzerindeki etkileri sorulmuştur. Görüşmeler, bu temalar altında incelendiğinde; oyun ve oyuncu tutumların kişinin fantezi dünyasına daha fazla yer açarak, kişinin oyun oynama kapasitesini ve spontanlığını destekleyerek, kişinin yeni ilişki kurma yollarını öğrenmesine fırsat tanıyarak, terapide gerçekliğin çalışılmasına imkan tanıyarak ve bazı terapi tekniklerini kolaylaştırarak terapötik sürece ve değişime katkıda bulunduğu görülmüştür. Diğer bir taraftan; hastaların oyunu savunmacı ve manipulatif amaçlarla kullanmaları; saldırganlıklarını oyunculukla eyleme koymaları; gerçek ve derindeki bazı duygularının yüzeye çıkmasını engellemek için oyuncu tavırlar sergilemeleri oyunculüğün terapi sürecinde yaratabileceği bazı güçlükleri ve tehlikeleri göstermektedir. Terapistin başlattığı oyunculuk ise, hasta terapinin güvenli sınırlarını korumak isterken, baştan çıkarıcı ve kışkırtıcı olarak algılandığında terapi süreci açısından riskli olabilir.</p>